

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 548/2020-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 375/2018 a jeho uzneseniu č. k. 11 Co 375/2018-459 z 31. marca 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 375/2018 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré **je** Krajský súd v Košiciach **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Krajský súd v Košiciach **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **450,28 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 375/2018 a jeho uznesením č. k. 11 Co 375/2018-459 z 31. marca 2020. Sťažovateľ navrhuje napadnuté

uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 C 296/2012 domáhal na žalovanej [REDAKOVANÉ] určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (po zmene žaloby určenia, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov). Okresný súd rozsudkom č. k. 20 C 296/2012-138 z 27. mája 2014 žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho k povinnosti nahradiť žalovanej trovy konania. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa uznesením č. k. 3 Co 806/2014-165 z 28. decembra 2016 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 20 C 296/2012-381 z 20. februára 2018 žalobe sťažovateľa čiastočne vyhovel, keď určil, že nehnuteľnosť, o ktorej sa viedol spor, patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania. Proti tomuto rozsudku sa odvolala žalovaná. Krajský súd v napadnutom konaní rozhodol uznesením, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že vydaním napadnutého uznesenia v odvolacom konaní krajský súd porušil jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozhodnutie súdu prvej inštancie totiž už raz bolo odvolacím súdom zrušené (uznesením z 28. decembra 2016), vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a vo veci bolo vydané nové rozhodnutie (rozsudok z 20. februára 2018). V danom prípade teda nastala situácia predpokladaná § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a preto mal krajský súd o odvolaní žalovanej rozhodnúť sám. Krajský súd však takto nepostupoval, ale aj v poradí druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čím nerešpektoval zákonný príkaz uvedený v § 390 CSP. Takýto postup krajského súdu je nezlučiteľný so základnými právami sťažovateľa, ktorých ochrany sa domáha ústavnou sťažnosťou. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, ktorý sa aplikáciou § 390 CSP zaoberal a vo svojich nálezoch č. k. III. ÚS 379/2017 z 25. októbra 2017, č. k. III. ÚS 5/2018 z 5. júna 2018 a č. k. I. ÚS 227/2018 z 15. augusta 2018 konštatoval porušenie práv sťažovateľov.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti s poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia uviedol, že v danej veci neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 390 CSP, a to aj napriek tomu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie už raz bolo zrušené. Ak by totiž v danom štádiu konania (dokazovania) sám vo veci rozhodol, došlo by k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania, pretože odvolací súd by svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach,

ktorými sa pred ním prvoinštančný súd nezaoberal. Strany sporu by v takom prípade nemali možnosť podať riadny opravný prostriedok a odňalo by sa im tak právo domáhať sa nápravy rozhodnutia vydaného v jednej inštancii. Do úvahy by prichádzali iba mimoriadne opravné prostriedky, ktoré majú prísne zákonné limity. Právo na spravodlivé súdne konanie nemožno podľa názoru krajského súdu zúžiť iba na právo na skončenie veci v primeranej lehote aj za cenu porušenia ostatných práv, ktoré sú jeho súčasťou.

6. V danom prípade nešlo o situáciu, keď by sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s pochybením, ktorého sa dopustil v predchádzajúcom rozhodnutí po jeho zrušení odvolacím súdom, prípadne nedostatočne, ale o situáciu, keď náprave vytknutej nesprávnosti nevenoval žiadnu pozornosť tak z hľadiska dokazovania v konaní, ako aj z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia. Úlohou odvolacieho súdu má byť podľa názoru krajského súdu preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, a nie nahrádzanie jeho činnosti. Preto o odvolaní žalovanej nerozhodol sám, ale prvoinštančné rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

7. Zúčastnená osoba, ktorou je [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo svojom vyjadrení navrhla ústavnej sťažnosti nevyhovieť. Napriek názoru ústavného súdu vyjadreného k danej problematike v obdobných veciach nesúhlasí s typizovaním rozhodnutí bez zohľadnenia okolností konkrétneho prípadu. V nadväznosti na to vyjadrila názor, že formuláciu § 390 CSP je potrebné vnímať v súvislosti s formuláciou ďalších ustanovení (napr. § 391), ktoré naň bezprostredne pojmovo nadväzujú. Nesúhlasí s mechanickým výkladom daného ustanovenia, ktorý mal údajne porušiť sťažovateľove práva len z dôvodu výskytu v poradí druhého zrušujúceho rozhodnutia. Tvrdí, že do úvahy musí byť vzaté nielen zrušenie, ale aj dôvod, z akého došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

8. Podľa názoru zúčastnenej osoby zrušil krajský súd v poradí prvé rozhodnutie okresného súdu pre jeho nepreskúmateľnosť, a teda nebolo možné, aby dal okresnému súdu pokyn na ďalší postup v konkrétnej podobe. Z toho vyvodzuje kľúčovú otázku, či sa má do počtu zrušovaných rozsudkov započítavať aj taký, ktorý bol zrušený ako nezrozumiteľný pre nedostatok dôvodov. Nezrozumiteľný a neodôvodnený rozsudok súdu prvej inštancie znemožňuje odvolaciemu súdu, aby naplnil literu a účel zákona vyjadrený v § 391 ods. 3 CSP, a aby špecifikoval konkrétne, jasne a určito, ako má súd prvej inštancie vo veci postupovať. Následne, ak chýba konkrétny pokyn odvolacieho súdu v prvom zrušujúcom uznesení a ak súd prvej inštancie nevie ako postupovať, nemôže zodpovedne naplniť požiadavku na nové rozhodnutie stanovenú v § 391 ods. 2 CSP. Preto je zúčastnená osoba toho názoru, že nemôže byť rovnako započítané také zrušujúce rozhodnutie, ktoré spĺňa zákonné kvalitatívne požiadavky podľa § 391 CSP s tým, ktoré tieto požiadavky nespĺňa, pretože ich pre nezrozumiteľnosť a neodôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ani spĺňať nemôže. Ústavný princíp rýchlosti rozhodovania súdov (rozhodovania bez prietahov) nemôže byť bez rozumného a ústavne udržateľného dôvodu nadradený ostatným princípom a požiadavkám kladeným na rozhodovanie všeobecných súdov.

9. V závere zúčastnená osoba upozornila, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenamietal vecnú nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ale iba prietáhy v konaní. Po tom, čo krajský súd napadnutým uznesením zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, okresný súd nariadil termín pojednávania, ktorý v nadväznosti na podanú ústavnú sťažnosť zrušil a samostatným uznesením prerušil konanie do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti. Podaním ústavnej sťažnosti teda sťažovateľ dosiahol presný opak, a to predĺženie sporu, ktorý by bol rýchlejšie rozhodnutý nebyť jej podania.

III.3. Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že zotrváva na argumentácii uvedenej v ústavnej sťažnosti, ktorej ťažisko je zamerané na nesprávny postup krajského súdu pri aplikácii § 390 CSP, ktorý v konečnom dôsledku viedol k zbytočným prietahom v napadnutom konaní. S poukazom na ustálenú judikatúru ústavného súdu v otázke aplikácie § 390 CSP už nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať argumentáciou krajského súdu. K stanovisku zúčastnenej osoby sa sťažovateľ nevyjadril.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o tom, že krajský súd porušil jeho práva tým, že v zmysle § 390 CSP nerozhodol o odvolaní sám, ale aj v poradí druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v dôsledku čoho spôsobil zbytočné prietáhy v konaní.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno posudzovať spoločne.

13. Účelom už vymedzených práv je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje, ale k jej odstráneniu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v civilnom spore, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Princíp hospodárnosti konania (princíp procesnej ekonómie) prechádza naprieč celým súdnym konaním (nielen sporovým) od jeho začatia po právoplatné skončenie veci.

16. V nadväznosti na tento princíp bolo do civilného procesného práva zaradené ustanovenie § 390 CSP s cieľom dosiahnutia zvýšenia rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a skrátenia celkovej dĺžky súdneho konania. Dané ustanovenie ukladá odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, podľa ktorej rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

17. Niet sporu o tom, že v napadnutom konaní takáto situácia nastala. Krajský súd však ignoroval § 390 CSP a napriek jeho výslovnému zneniu, ktoré neprípúšťa vo veci inú možnosť ako povinnosť krajského súdu, aby sám vo veci rozhodol, napadnutým uznesením v poradí druhý rozsudok okresného súdu opätovne zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Ústavný súd konštatuje, že v dôsledku uvedeného postupu krajského súdu nebol dosiahnutý účel zakotvený v § 390 CSP, ktorým je zrýchlenie konania rozhodnutím v merite veci, ale naopak, priebeh konania pri rozhodovaní o nároku žalobcu sa spomalil a vo významnej miere ovplyvnil celkovú dĺžku konania.

18. Aj keď ústavný súd pri formulovaní zásad pre určenie, či konanie trvá (ne)primerane dlho, vychádza zo zložitosti veci, z vlastného správania sťažovateľov a konania a postupu všeobecného súdu, v konkrétnom napadnutom konaní tieto kritériá nepovažoval za významné podrobnejšie hodnotiť, pretože konanie, ktoré sa začalo na základe žaloby sťažovateľa podanej okresnému súdu 20. novembra 2012, prebieha pred všeobecnými súdmi už viac ako 8 rokov a v dôsledku neefektívneho postupu krajského súdu sa opätovne ocitlo v štádiu konania pred súdom prvej inštancie, s dôvodným predpokladom využitia ďalších riadnych či mimoriadnych opravných prostriedkov.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju dnes už konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej vo vzťahu k dôvodom, ktoré krajský súd viedli k nerešpektovaniu § 390 CSP, považuje za potrebné zdôrazniť, že pri splnení predpokladov na použitie § 390 CSP je tu daná zákonná povinnosť krajského súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť (k tomu II. ÚS 379/2017, III. 727/2017, I. ÚS 227/2018 či III. ÚS 5/2018). Súčasne, čo sa týka tvrdenia krajského súdu uvedeného v jeho vyjadrení (body 5 a 6), ústavný súd dáva do pozornosti odbornú právnickú literatúru, v ktorej je výslovne zdôraznené, že pokiaľ sa súd prvej inštancie aj v poradí druhým rozhodnutím, resp. konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dopustí takých procesných pochybení, ktoré by inak boli dôvodom na zrušenie v poradí druhého rozhodnutia (§ 389), musí ich odvolací súd sám odstrániť alebo napraviť v dvolacom konaní. To znamená, že bude jeho povinnosťou preskúmať splnenie procesných podmienok, napraviť prípadné nedostatky v procesnom postupe, ktorým súd porušil právo strany na spravodlivý proces, či doplniť alebo zopakovať dokazovanie (pozri v Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1307).

20. Ústavný súd za zásadné pochybenie krajského súdu v napadnutom konaní považuje skutočnosť, že pri ostatnom rozhodovaní vo veci nepostupoval v zmysle § 390 CSP a nerozhodol v merite veci, hoci na takéto rozhodnutie boli splnené podmienky stanovené v uvedenom ustanovení Civilného sporového poriadku. Ústavný súd konštatuje, že v dôsledku uvedeného nebol dosiahnutý účel zakotvený v § 390 CSP, ktorým je zrýchlenie konania rozhodnutím v merite veci, ale naopak

priebeh konania pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na priznanie nemajetkovej ujmy sa opätovne spomalil (III. ÚS 379/2017).

21. Sumarizujúc uvedené a zohľadniac, že i tak napadnuté odvolacie konanie od predloženia spisu krajskému súdu (v roku 2018 – odvolanie podané 6. apríla 2018, pozn.) do vyhlásenia ostatného uznesenia (31. marca 2020) v trvaní takmer dvoch rokov je už v kontexte predmetu konania a v kontexte viac ako osem rokov celkového trvania predmetného sporu samo osebe neprimerané (II. ÚS 327/2018). Podľa ústavného súdu možno uzavrieť, že k neprimeraným priet'ahom v napadnutom konaní došlo a postupom krajského súdu bolo skutočne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu). Vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu, nie je však možné pričítať na vrub krajskému súdu zodpovednosť za celkovú dĺžku trvania súdneho sporu (viac ako 8 rokov), ale len za jeho nesprávny a neefektívny postup, čo ústavný súd zohľadnil pri určení výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia.

IV.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

22. Hoci ústavný súd konštatoval porušenie s'ťažovateľom namietaných práv (bod 1 výroku nálezu), neformuloval všeobecnému súdu príkaz konať bez zbytočných priet'ahov, reflektujúc tak na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa sa konanie opätovne nachádza v štádiu konania pred súdom prvej inštancie (a ani s'ťažovateľ sa osobitným výrokom nedožadoval vydania tohto príkazu).

23. Pokiaľ s'ťažovateľ v petite ústavnej s'ťažnosti žiadal zrušiť druhé zrušujúce uznesenie krajského súdu, vo vzťahu k tomuto navrhovanému výroku nepredostrel žiadne argumenty. Ústavná s'ťažnosť totiž nesmerovala k vecnej nesprávnosti napadnutého uznesenia, ale výlučne k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Nielen v ústavnej s'ťažnosti, ale ani v neskorších podaniach sa s'ťažovateľ nedožadoval prieskumu napadnutého uznesenia z hľadiska prípadného zásahu krajského súdu do jeho práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) tým, že mu ju v dôsledku neaplikovania relevantnej právnej normy (§ 390 CSP) neposkytol v ústavou požadovanej kvalite. Preto ústavný súd tejto časti ústavnej s'ťažnosti súc viazaný jej rozsahom a dôvodmi (§ 45 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

24. Dôvodom pre nevyhovenie ústavnej s'ťažnosti v tejto časti bolo i to, že priet'ahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote nemožno dodatočne napraviť a z tohto dôvodu nemožno napadnuté uznesenie ani zrušiť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším priet'ahom (ústavným príkazom konať), ale už raz vzniknutý priet'ah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

25. S'ťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 eur, dôvodiac celkovou dĺžkou sporu, ktorý dosiaľ nie je právoplatne skončený, a tým, že on sám svojimi úkonmi k neprimeranému trvaniu súdneho procesu neprispel.

26. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Zohľadňujúc všetky okolnosti posudzovanej veci, nepriliehavo zvolený postup krajského súdu v odvolacom konaní (body 17 – 19) v kontexte celkovej dĺžky konania, ako aj rozsah práva sťažovateľa, ktoré bolo týmto postupom porušené, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu), a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 450,28 eur (bod 3 výroku tohto nálezu), pričom pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z § 11 ods. 3, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021, ktorým bolo vyjadrenie k stanovisku krajského súdu, ústavný súd náhradu trov konania nepriznal, keďže jeho obsahom bol iba odkaz na argumentáciu predostretú sťažovateľom v ústavnej sťažnosti (§ 251 CSP).

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu